

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/676/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111211498
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2111211498.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci žalobcu: Bc. S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., V. Y. XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Dušan Kubáni, Piešťany, Teplická 2251/121, proti žalovanému: Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská 23, Trnava, zastúpeného advokátom: JUDr. Tatiana Chrenková, Piešťany, A. Trajana 12, o určenie neplatnosti výpovede, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 12C/79/2011-426 zo dňa 18. júla 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.252,02 Eur a náhradu iných trov konania v sume 99,50 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 61 ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. d), § 74 Zákonníka práce s tým, že predmetnom konania bola žaloba na určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, ktorú dal žalovaný žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce pre nespĺňanie predpokladu ustanoveného právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Z listinných dôkazov vyplynulo, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol pracovnoprávny vzťah na základe písomnej pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 02.09.1987 medzi Západoslovenský krajský národný výbor - odbor školstva v Bratislave (právny predchodca žalovaného) a žalobcom. Žalobca u žalovaného pracoval ako učiteľ dielenských cvičení a neskôr ako učiteľ praktického vyučovania mládeže. Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 06.05.2005 (zrejme rok 2004) bol žalobca preradený od 01.09.2004 do 31.12.2006 zo zaradenia učiteľ praktického vyučovania mládeže na výchovno-vzdelávaciu činnosť dospelých s miestom výkonu práce školiace centrum na strednej priemyselnej škole dopravnej v Trnave. Neskorším dodatkom k dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28.12.2006 bolo toto preradenie žalobcu predĺžené do 31.12.2007. Dňa 14.12.2010 bola žalobcovi doručená výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 13.12.2010 podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1, ods. 2 písm. b) Zákonníka práce a to pre nesplnenie kvalifikačného predpokladu na výkon pedagogickej činnosti v kategórii učiteľ strednej školy, ktorá poskytuje úplné stredné odborné vzdelanie, určeného § 6, § 7 a § 8 zák. č. 317/2009 Z.z. a vyhláškou MŠ SR č. 437/2009 Z.z. Zároveň v tejto výpovedi je uvedené, že výpovedná doba je trojmesačná a začína plynúť od 01.01.2011 s tým, že pracovný pomer končí uplynutím výpovednej doby dňa 31.03.2011. Žalobca pôsobil na škole ako učiteľ odborných predmetov, konkrétne predmetu prax a praktické cvičenia v odbore elektrotechnika v doprave a telekomunikáciách a odboru technika a prevádzka dopravy. Žalobca dosiahol vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa v študijnom odbore majster odbornej výchovy a absolvoval 4 semestrové doplnkové pedagogické štúdium pre majstrov odborného výcviku. Pokiaľ ide o prerokovanie výpovede žalobcu zástupcami zamestnancov ide o hmotnoprávnu podmienku výpovede zo strany zamestnávateľa. Tu zaujal záver, že z výpovedí svedkov vypočutých pred súdom vyplynulo, že žalovaný listom zo dňa 03.12.2010 predložil ZO OZ PŠaV na Slovensku SPŠ dopravná Trnava žiadosť o prerokovanie výpovede žalobcu. K žiadosti boli priložené listiny: ponuka na inú prácu s pracovnou náplňou, záznam o odovzdaní ponuky a výpoveď z pracovného pomeru. Žiadosť osobne

prevzala 03.12.2010 Ing. C.. Listom zo dňa 10.12.2010 ZO OZ PŠaV na Slovensku pri SPŠ dopravnej Trnava doručeným žalovanému oznámila, že výpoveď bola prerokovaná dňa 08.12.2010. Žalovaný si teda splnil svoju povinnosť, ktorá mu ako zamestnávateľovi vyplýva z § 74 Zákonníka práce. Pokiaľ žalobca namieta, že nebola prerokovaná jeho výpoveď, k tomu je potrebné uviesť, že výpoveď zo dňa 13.12.2010 pod sp. zn. 00031/2010/SPŠDTt-15, ktorá bola doručená žalobcovi je totožná s výpoveďou č. 00031/2010/SPŠDTt-11 zo dňa 03.12.2010 vo všetkých jej podstatných náležitostiach a rozdielom v nich je len jej dátum vyhotovenia a evidenčné číslo, pod ktorým bola evidovaná.

Zamestnávateľ je povinný v tomto prípade ešte pred vypovedaním pracovného pomeru, splniť zákonnú povinnosť ponuky vhodnej práce. Ide o tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa, ktorej splnenie je tiež hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru. Aj túto povinnosť si žalovaný voči žalobcovi splnil. V konaní bolo preukázané, že žalovaný ponúkol žalobcovi miesto údržbára, na ktorú ponuku žalobca nereagoval, čím ale zo strany žalovaného bola pri daní výpovedi žalobcovi jeho ponuková povinnosť ako ďalšia hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede z pracovného pomeru splnená.

Ďalej bolo treba posúdiť samotný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1. Zákonníka práce. Pri tomto výpovednom dôvode, tzn. pre nesplnenie kvalifikačných predpokladov, ide o predpoklady, ktoré musia byť ustanovené vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. K naplneniu uvedenej skutkovej podstaty pre nesplnenie predpokladov môže dôjsť kedykoľvek v priebehu pracovného pomeru, teda aj za situácie, že zamestnanec pri vzniku pracovného pomeru spĺňal predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce a neskôr zmenou povahy práce, alebo na základe iných dôvodov, tieto predpoklady nespĺňa. Nesplnenie predpokladov spočíva najmä v kvalifikačných predpokladoch, ako je tomu aj v danom prípade, na rozdiel od požiadaviek, ktoré sú obsahovo koncipované podstatne širšie. Vo výpovedi žalovaný poukázal na nesplnenie kvalifikačných predpokladov požadovaných pre výkon pedagogickej činnosti v zmysle § 7 ods. 1 písm. a), § 7 ods. 2 a 3 zák. č. 437/2009 Z.z. ako aj Vyhl. Min. školstva SR č. 437/2009 Z.z., ktoré pre výkon dohodnutej práce učiteľa strednej školy vyžadujú vysokoškolské vzdelanie druhého, pričom žalobca ako zamestnanec má len vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa v študijnom odbore výchovy. Žalobca naopak poukázal na zachovanie mu výnimky podľa Vyhlášky Ministerstva školstva SR č. 41/1996 Z.z. Súd mal jednoznačne preukázané, že žalobca vyučením v odbore strojný zámočník, úplným stredným odborným vzdelaním v študijnom odbore strojárstvo, doplnkovým pedagogickým štúdiom pre majstrov odborného výcviku učilíšť, vysokoškolským vzdelaním prvého stupňa v študijnom odbore majster odbornej výchovy nespĺňal ku dňu výpovede, t.j. 13.12.2010 kvalifikačné predpoklady stanovené zákonom na výkon činnosti učiteľa strednej školy z dôvodu, že nezískal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa.

Pokiaľ ide o skutočnosti pred dňom doručenia výpovede, tieto podľa názoru súdu nie sú rozhodujúce. Bolo na dohode účastníkov konania za akých okolností uzavreli dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Rozhodujúcou skutočnosťou je, či ku dňu doručenia výpovede žalobcovi existovali dôvody výpovede, keďže žalobca nespĺňal predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce. Žalobca ku dňu výpovede nespĺňal kvalifikačné predpoklady v zmysle § 7 ods. 2 zák. č. 317/2009 Z.z., nakoľko nezískal vysokoškolské vzdelanie II. stupňa. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal zachovanie výnimky spočívajúcej v tom, že spĺňa predpoklady udelenia výnimky z plnenia kvalifikačných predpokladov vzdelania, ktorú mal žalobca akceptovať konkludentne, resp. aj uzatvorením dohody o zmene pracovnej zmluvy a Potvrdení o zamestnaní z 02.01.2008 a zo dňa 31.03.2011.

Pokiaľ ide o kvalifikačné predpoklady pre učiteľa strednej školy, tak tieto pozostávajú z dvoch zložiek a to z pedagogickej spôsobilosti a spôsobilosti odbornej. Na odbornú spôsobilosť však neexistuje žiadna výnimka a pre učiteľa strednej školy sa vyžaduje vysokoškolské vzdelanie II. stupňa. Súd konštatoval, že žalobca prestal spĺňať kvalifikačné predpoklady už k 01.09.2005, pretože vyhláška Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 374/2005 Z.z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 41/1996 Z.z. o odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických pracovníkov v znení neskorších predpisov v Prílohe časti VI. UČITELIA ODBORNÝCH PREDMETOV NA STREDNÝCH ŠKOLÁCH časti H. OSTATNÉ PREDMETY bodu 20 požadovala na vyučovanie predmetu odborná prax neučiteľské vysokoškolské vzdelania druhého stupňa príslušného (príbuzného) študijného odboru a dopĺňujúce pedagogické štúdium nadväzujúce na získaný študijný odbor. Ako dôležité vyhodnotil tvrdenie žalovaného, podľa ktorého od 01.04.2004 predmetom jeho činnosti nie je výučba učebných odborov, ale iba študijných odborov a keďže nemal čo žalobca, ktorý vykonával prácu učiteľa dielenskej praxe, ktorá skončila dňom 01.09.2004, u žalovaného vyučovať, bol preradený do školiaceho centra pre dospelých na základe Francúzsko-slovenskej rámcovej dohody o odbornom vzdelávaní zamestnancov PSA Peugeot Citroen. Pre túto prácu nebolo podstatné vzdelanie pracovníka. A práve zmena právnej úpravy viedla k zmene pracovnej zmluvy spočívajúcej v preradení

žalobcu na výchovno-vzdelávaciu činnosť dospelých v školiacom centre na obdobie od 01.09.2004 do 31.12.2007. Žalobca tak nebol zaradený ako pedagogický zamestnanec, ale ako lektor výchovno-vzdelávacej činnosti dospelých, ktorý sa nepovažoval za pedagogického zamestnanca podľa § 50 vtedy platného zákona č. 29/1984 Zb. o sústave základných a stredných škôl (školský zákon). A tak žalobca nie je od 01.09.2004 pedagogickým zamestnancom a preto sa na neho nemôže vzťahovať ani výnimka zo vzdelania (§ 61 ods. 2 zákona č. 317/2009 Z.z.).

Podľa názoru súdu tak žalobca prestal spĺňať kvalifikačné predpoklady na začiatku školského roka 2005/2006 v rozsahu jeho odbornej spôsobilosti, na ktorú neexistuje žiadna výnimka daná všeobecne záväznými predpismi. A tak uplatnený dôvod výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce bol daný, nakoľko na strane žalobcu v priebehu trvania pracovného pomeru došlo k strate kvalifikácie na výkon dohodnutej práce (majster odbornej výchovy) a túto ku dňu 13.12.2010 nespĺňal, nakoľko nezískal požadované vzdelanie.

Z vykonaného dokazovania mal tak súd s poukazom na citované zákonné ustanovenia preukázať, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, nakoľko dôvody výpovede, ktorú dal žalovaný žalobcovi listom zo dňa 13.12.2010 sú dané. Žalovaný si tiež splnil obe hmotnoprávne podmienky platnosti výpovede, ktoré vyžaduje zákon a preto súd žalobu zamietol.

V zmysle § 142 ods. 1 Občianskemu súdnemu poriadku priznal súd v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania - a to náhradu iných trov konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podané odvolanie v sume 99,50 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia spolu v sume 1.252,02 Eur, ktoré podrobne špecifikoval podľa úkonov advokáta a jeho nákladov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca dôvodiac tým, že predmetný súdny spor pôvodne prejednávala sudkyňa JUDr. Horváthová. Po jej odchode JUDr. Ťažiarová, ktorá na pojednávaní súdneho sporu dňa 13.05.2014 určila ďalší termín súdneho pojednávania na dňa 05.08.2014 s tým, že žalovaný mal na pojednávanie predložiť učebné osnovy v školskom roku 2010/2011, predmetu prax a praktické cvičenia v študijnom odbore 37396 a 37656. Po pridelení predmetnej veci inej zákonnej sudkyňi bol vytýčený termín súdneho pojednávania na 18.07.2011, tzn. o tri týždne skôr ako bol pôvodne stanovený termín pojednávania. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného doklady, ktoré mala podľa uznesenia Okresného súdu Trnava zo dňa 13.05.2014 predložiť na pojednávaní 05.08.2014, resp. 18.07.2014, nepredložila. Nie je obvyklé, aby účastníci konania, ktorým bolo uznesením príslušného súdu nariadené predložiť doklady súdu ako dôkazy bez uvedenia dôvodu tieto nepredloží a konajúci súd ich ani nepožaduje, resp. tieto skutočnosti konajúci súd prehliadol. Nie sú mu známe skutočnosti, že by konajúci súd svojím uznesením povinnosť žalovaného súdom žiadané doklady zrušil. Ide pritom o podstatné doklady, ktoré majú preukázať či u žalovaného sa vyučoval a aj vyučuje predmet prax a praktické cvičenia, resp. predmet s rovnakou alebo obdobnou výučbou alebo obsahom, ktoré vyučoval, vyučuje a aj naďalej môže vyučovať u žalovaného. Prejavil názor, že takýmto konaním mu bola postupom konajúceho súdu odňatá možnosť konať, bolo mu upreté právo na spravodlivé súdne konanie a preukázanie dôvodnosti ním podanej žaloby o určenie neplatnosti výpovede, pretože žalobca aj týmito dokladmi mal, ale aj má záujem preukázať skutočnosť, že u žalovaného sa naďalej vyučujú predmety, ktorých v minulosti a aj súčasnosti vyučoval a môže aj naďalej ich vyučovať. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu v odôvodnení rozsudku, že súd vypočul svedkov, doplnil dokazovanie z hľadiska požiadavky na stupeň a na odbor vzdelania, pretože sám navrhol vypočuť svedkov Ing. O., Ing. U., Ing. L., Bc. A., Mgr. T., Ing. A., Ing. C., ktorí sa mali vyjadriť k tomu, či sa vyučuje u žalovaného predmet prax a praktické cvičenia, či on počas trvania pracovného pomeru ako zamestnávateľ vykonával u žalovaného prácu pedagogického pracovníka, či je u žalovaného možnosť žalobcom vykonávať prácu pedagogického pracovníka, ktorú on vykonával a ostatné pre neho dôležité skutočnosti. Takisto navrhol, aby žalovaný bol konajúcim súdom zaviazaný predložiť učebné osnovy v školskom roku 2010/2011, predmetu prax a praktické cvičenia v študijnom odbore 37396 a 37656, čo konajúci súd na pojednávaní 13.05.2014 akceptoval a potom aj napriek tomu, že žalovaný tieto nepredložil súd na tomto netrval. Poukázal na to, že v dokladoch a prípisoch vystavovaných žalovaným ho žalovaný označoval ako kvalifikovaného pedagogického zamestnanca, išlo predovšetkým o doklady, ktoré sa týkali jeho funkčného platu. Vyplýva z nich, že so žalovaným bol v pomere podľa zaradenia jeho osoby žalobcom ako kvalifikovaným pedagogickým pracovníkom SPŠD Trnava. Namietal, že nie je správny ani záver súdu, keď nevzal do úvahy jeho tvrdenie spočívajúce v tom, že ponúknutú prácu žalovaným neodmietol. Žalovaný mu totiž nepredložil žiadnu pracovnú zmluvu, resp. dodatok k pracovnej zmluve o zmene pracovného zaradenia s trvaním pracovného pomeru naďalej na dobu neurčitú. Taktiež z dokladov žalovaného zistil, že ponúknutá práca žalovaným žalobcovi je u žalovaného obsadená a je vedená ako externé pracovné miesto. Zotrval na svojom tvrdení, že zo strany žalovaného ide o účelový postup a jemu

daná výpoveď je takisto účelová, pretože nebola splnená hmotnoprávna podmienka na platnosť výpovede z pracovného pomeru spočívajúca v ponukovej povinnosti žalovaného a údajná ponuka práce zo strany žalovaného žalobcovi nebola žiadnou relevantnou pracovnou ponukou a preto on ako stály kmeňový pedagogický zamestnanec žalovaného po zistení o akú ponuku ide, túto ani nemohol prijať. Táto údajná neexistujúca pracovná ponuka je v rozpore s ustanoveniami Zákonníka práce, pretože ide o externé pracovné miesto. Zo strany žalovaného pretrváva snaha zbaviť sa ho, pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/2/2013, pričom ide o opakovanú snahu rozviazať pracovný pomer zamestnávateľ so zamestnancom. Poukázal na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorých výkon práv a povinností vyplývajú z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Záverom uviedol, že podľa písomných a aj verbálnych vyjadrení na pojednávaní zotrváva na názore, že jemu daná výpoveď je nedôvodná a neplatná a zo strany žalovaného ide o účelové konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Opätovne poukázal na jeho dovtedajšie tvrdenia, že žalovaný mu neponúkol inú vhodnú prácu, iba prechod na inú prácu, čo je podľa žalobcu v rozpore s právnymi predpismi, okrem toho ani tento postup neodmietol. Pre žalovaného okrem práce učiteľa strednej školy, predtým učiteľa odborných predmetov, vykonával aj prácu učiteľa praktického vyučovania mládeže na základe Francúzsko - slovenskej rámcovej dohody o odbornom vzdelávaní zamestnancov PSA Peugeot Citroen v Trnave, ktorú uzavrel žalovaný s PSA Peugeot Citroen Trnava. Túto činnosť vykonáva s uvedeným podnikom doteraz, Tvrdil, že bol a je na výkon doterajšej práce kvalifikovaný, má Osvedčenie - Francúzsku akreditáciu. Postup žalovaného voči nemu považuje za taký, že je v rozpore s dobrými mravmi, že žalovaný mu neprideliť prácu, neumožnil a ani neumožňuje mu s poukazom na ust. § 153 a § 154 Zákonníka práce zvyšovať a prehľbovať si kvalifikáciu. Ak mal teda žalovaný pochybnosti o jeho kvalifikácii, mal povinnosť starať sa o jeho kvalifikáciu a o prehľbovanie jeho kvalifikácie. Nesplňanie kvalifikačných požiadaviek môže byť dôvodom výpovede iba vtedy, ak sa tak stalo bez zavinenia zamestnávateľa. Tým, že žalovaný uzatvoril s ním dodatok k pracovnej zmluve - dohodu o zmene pracovnej činnosti zo dňa 06.05.2005 a následne dodatok k uvedenej dohode zo dňa 28.12.2006 o zmene pracovnej činnosti žalovaný potvrdil, že v čase uzavretia dohôd o zmene pracovnej zmluvy neexistovali pochybnosti o tom, že spĺňa predpoklady udelenia výnimky z plnenia kvalifikačných predpokladov vzdelania. Výnimku žalovaný u neho akceptoval nielen konkludentne, ale aj faktickým úkonom, uzatvorením dohody o zmene pracovnej činnosti, ako aj potvrdením o zamestnaní zo dňa 02.01.2008 a zo dňa 31.03.2011. Žalovaný akceptoval jeho odbornú a pedagogickú spôsobilosť a prax, nevyzval ho na doplnenie si vzdelania a podľa názoru žalobcu udelená výnimka u neho zostáva zachovaná. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že na vyučovanie predmetov prax a praktické cvičenia v študijných odboroch 37396 elektrotechnika v doprave a telekomunikáciách a 37656 technika a prevádzka dopravy je požadované vzdelanie najmenej II. vysokoškolského stupňa. Tieto predmety s malými úpravami vyučoval a vyučuje u žalovaného už od roku 1987. Žalovaný má možnosť ho naďalej zamestnávať - môže mu prideliť prácu a to výučbu predmetov tak ako v minulosti, nakoľko na výučbu predmetov žalobca spĺňa predpoklady, a to aj na základe udelenia výnimky, ktorá zostáva zachovaná a tiež s poukazom na ust. § 10 ods. 6 vyhl. č. 41/1996 Z.z., kde sa uvádza, že od požiadavky uvedenej v § 2 ods. 4 a 5 možno u pedagogického pracovníka, ktorý má odbornú spôsobilosť upustiť v prípade, ak pedagogický pracovník pôsobí najmenej 15 rokov vo výchovno-vzdelávacom procese a dosiahol vek 45 rokov. Ohľadne svojho vzdelania poukázal na to, že po vyučení učebného odboru strojní zámočník a po úspešnom skončení Strednej priemyselnej školy v Trnave v roku 1985 si svoju kvalifikáciu v roku 1987 doplnil úspešným štúdiom na Pedagogickej fakulte v Nitre doplnkovým pedagogickým štúdiom. Počas pracovného pomeru u žalovaného si žalobca ďalej doplnil svoju kvalifikáciu štúdiom na Trnavskej univerzite so sídlom v Trnave - Pedagogická fakulta, ktoré v roku 2000 úspešne ukončil ako bakalár. Nie je možné súhlasiť s postupom konajúceho súdu, ktorý namiesto toho, že žalovaný namiesto učebných osnov v školskom roku 2010/2011 predmetu prax a praktické cvičenie, ktoré mal žalovaný podľa uznesenia predložiť na predloženie tohto dokladu netrval. Zdôraznil, že rozhodnutie zo dňa 16.06.2004 vydané pod č. CD-2004-6570/14132-19-093, na ktoré sa odvoláva konajúci súd, ktorým s platnosťou od 01.09.2004 schválilo učebný plán študijného odboru elektronika v doprave a telekomunikáciách s tým, že učebné osnovy neobsahujú učebné predmety obsahujúce náplň dielenských cvičení alebo dielenskej praxe, prináša organizačnú zmenu vo vyučovaní, ktoré konajúci súd cituje. Toto žalobcovi na pojednávaní doručené nebolo, preto sa k tomuto listinnému dokladu nemohol ani kvalifikovane vyjadriť. Zároveň je otázne, ak bolo na pojednávaní 18.07.2014 žalovaným doložené len rozhodnutie, ktoré je oznámením, odkiaľ mal konajúci súd získať rozhodnutie zo dňa 16.06.2004, ktoré s platnosťou od 01.09.2004 schválilo učebný plán študijného odboru elektronika v doprave a telekomunikáciách s tým, že učebné osnovy neobsahujú učebné predmety obsahujúce náplň

dielenských cvičení alebo dielenskej praxe,. Aj napriek uvedeným skutočnostiam tvrdí, že spĺňa a spĺňal kvalifikačné predpoklady na výkon svojho povolania. V priebehu konania upozorňoval žalovaného ako aj konajúci súd, že vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu učebných osnov učebných predmetov obsahujúce náplň dielenských cvičení alebo dielenskej praxe, čo prinieslo organizačnú zmenu vo vyučovaní, sa v prípade jeho ako žalobcu jedná o nadbytočnosť u žalovaného a z tohto dôvodu mal byť zo strany žalovaného použitý na rozviazanie pracovného pomeru iný výpovedný dôvod. V súvislosti s tvrdením nesprávneho osvojeného názoru, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon povolania u žalovaného s tým, že v danom prípade platí u neho výnimka, ktorá sa na neho vzťahuje v súlade s § 10 ods. 6 Vyhlášky č. 41/1996 Z.z. a § 2 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva školstva SR č. 200/2002 Z.z. Poukázal na to, akým spôsobom a kedy si doplnil vzdelanie. Nie je pravdou, že by sa predmetná výnimka vzťahujúc sa na neho zákonom zrušila, pretože takto raz získaná výnimka trvá naďalej. Počas obdobia výkonu práce u žalovaného, tzn. od 02.09.1987 nebola zo strany žalovaného voči žalobcovi nikdy vznesená námietka, že by nespĺňal kvalifikačné predpoklady na výkon pedagogickej činnosti a nebol žalovaným nikdy žiadnym spôsobom vyzvaný na zvýšenie, doplnenie si vyššieho kvalifikačného vzdelania, napr. vysokoškolského vzdelania. Ak by aj hypoteticky nespĺňal kvalifikačné predpoklady bolo to spôsobené nespĺnením si povinnosti zamestnávateľa, bolo to zavinené zo strany zamestnávateľa a preto toto nemôže byť výpovedným dôvodom. Povinnosť rekvalifikácie zamestnancov vyplýva pre zamestnávateľa s § 154 ods. 2 Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené odvolacie dôvody považuje rozsudok súdu prvého stupňa za obsahovo a vecne nesprávny v rozpore s platnými právnymi predpismi. Rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a tým, že mu nebolo umožnené vykonať navrhované dôkazy na súdnom pojednávaní vypočutím navrhnutých svedkov, aj za účelový a neobjektívny. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že určí, že výpoveď daná mu z pracovného pomeru žalovaným dňa 13.12.2010 podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 1. ods. 2 písm. b) Zákonníka práce je neplatná. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný odvolanie nepodal a k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keďže postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti účastníkom konať pred súdom, čo je dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie.

V predmetnej veci Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 26.03.2012, č.k. 12C/79/2011-194 žalobe vyhovel a teda určil, že výpoveď daná žalobcovi dňa 13.12.2010 podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod. 1, ods. 2 písm. b) Zákonníka práce je neplatná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania žalobcu advokátovi. Na podklade odvolania žalovaného Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 24.09.2013, č.k. 24Co/253/2012-280 vyššie uvedený rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.), bude doplniť dokazovanie so zameraním na posúdenie už len danosti výpovedného dôvodu, vyhodnotiť naplnenie zákonných podmienok a dôvodnosti použitého výpovedného dôvodu vo výpovedi danej žalovaným žalobcovi z hľadiska požiadavky na stupeň a odbor vzdelania, ktoré sú požadované pre výkon práce dohodnutej so žalobcom.

Po vrátení spisu Okresnému súdu v Trnave súd vo veci pojednával dňa 13.05.2014, kedy po výsluchu účastníkov bolo pojednávanie odročené na termín 05.08.2014 s tým, že žalobca sa zaviazal k termínu pojednávania založiť dodatok pracovnej zmluve žalobcu z roku 1987, prípade ďalšie dodatky a zmeny za obdobie do 13.12.2010 a žalovaný sa zaviazal k termínu pojednávania založiť učebné osnovy v školskom roku 2010/2011, predmetu prax a praktické cvičenia študijnom odbore 37396 a 37656.

Konajúci súd potom následne vydal uznesenie zo dňa 13.05.2014 č.k. 12C/79/2011, ktorým nepripustil zmenu petitu návrhu v zmysle podania žalobcu zo dňa 27.03.2014 doručeného súdu 02.04.2014, ktorým sa domáhal rozšírenia predmetnej žaloby o zaplatenie náhrady mzdy s príslušenstvom za mesiac apríl

2011, máj a jún 2011. Prípisom zo dňa 16.05.2014 súd vyzval právnu zástupkyňu žalovaného na predloženie rámcovej zmluvy uzavretej medzi žalovaným Strednou priemyselnou školou dopravnou Trnava a PSA Peugeot Citroen a doklady, v zmysle ktorých sa prestali vyučovať učebné odbory, ktoré vyučoval u žalovaného žalobca a to k termínu pojednávania 05.08.2014. Dňa 13.05.2014 žalobca doručil súdu písomné stanovisko k nadväznosti na uznesenie Krajského súdu v Trnave.

Na Okresnom súde Trnava dňom 18.06.2014 bol predmetný spis - vec vedená pod sp. zn. 12C/79/2011 pridelený na prejednanie a rozhodnutie sudcovi JUDr. Kataríne Batisovej podľa rozhodnutia 1SprR/8/2014-C č.l. 330.

Nový konajúci sudca zmenil termín pojednávania z 05.08.2014 na 18.07.2014 s tým, že vyzval právneho zástupcu žalobcu na doloženie dodatku k pracovnej zmluve, na základe ktorého bol žalobca preradený na výchovno-vzdelávaciu činnosť dospelých a vyzval tiež právneho zástupcu žalovaného, aby do termínu pojednávania doložil súdu dodatok k pracovnej zmluve, na základe ktorej bol žalobca preradený na výchovno-vzdelávaciu činnosť dospelých na základe Francúzsko-slovenskej rámcovej dohody a tiež, aby súdu predložil doklad z akého dôvodu sa u žalovaného nevyučujú učebné odbory, ktoré vyučoval u žalovaného žalobca. Ešte pred termínom pojednávania dňa 14.07.2014 žalobca zaslal súdu písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol predvolať a vypočuť svedkov, ktorých vlastne navrhoval aj na predchádzajúcom pojednávaní. Zároveň uviedol, na aké otázky majú byť navrhnutí svedkovia vypočutí. Takisto zaslal súdu listinné dôkazy, ktoré sú založené na č.l. 308 až 351 a dňa 15.07.2014 doručil prípis k prebiehajúcemu súdnemu sporu založený na č.l. 356 a ďalšie listinné dôkazy založené na č.l. 372 až 412.

Na pojednávaní 18.07.2014 bolo konštatované, že 5-dňová lehota nebola zachovaná na strane žalovaného, ale jeho právny zástupca uviedol, že trvá, aby vec bola prejednaná. Krátkou cestou boli právnenému zástupcovi žalovaného doručené podania žalobcu zo dňa 11.07.2014, 10.07.2014 vrátane príloh, podanie žalobcu zo dňa 14.07.2014 vrátane príloh a podanie žalobcu zo dňa 10.07.2014, doručené súdu 15.07.2014. Obdobne krátkou cestou bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručená listina Ministerstva školstva SR zo dňa 16.06.2004 s označením základné pedagogické dokumenty, oznámenie o schválení a listina Ministerstva školstva SR zo dňa 05.05.2005 s názvom "schvaľovacia doložka oznámenie". Súd potom oboznámil „priebeh a výsledky doterajšieho dokazovania, obsah spisu a listinných dôkazov zo spisu“. Uviedol, že upustil od predloženia učebných osnov v školskom roku 2010/2011, ktoré mal povinnosť predložiť právny zástupca žalovaného. Zápisnica obsahuje zmienku o tom, že v zmysle § 118 ods. 2 súd uviedol, ktoré skutočnosti považoval za zhodné a ktoré za sporné. Nasledoval výsluch právneho zástupcu žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, súd prítomných poučil v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., vyhlásil uznesenie, ktorým návrh na vykonanie navrhovaného dokazovania zo strany žalobcu zamietol s tým, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nie sú. Záverom vyzval účastníkov podľa § 118 ods. 4 O.s.p., by zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Právny zástupca žalobcu namieta, že právny zástupca žalovaného nedoložil učebné osnovy v školskom roku 2010/2011, hoci túto povinnosť uloženú mal. Následne súd rozhodol napadnutým rozsudkom.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup.

Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu

ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup, nie však samotné rozhodovanie. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený pri jeho uplatnení v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza v takomto prípade k stavu, kedy sa mu postupom súdu odníma možnosť konať pred súdom, porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

V zmysle § 118 O.s.p., po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania (ods. 1). Po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli (ods. 2). Ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca (ods. 3). Ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené (ods. 4).

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 123 O.s.p. účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

Podľa § 125 O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 129 ods. 1 O.s.p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných

dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120).

O tom, ako v tej - ktorej veci ako prebiehalo konanie (vrátane dokazovania) na súde prvého stupňa, môže odvolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o súdnych pojednaniach (§ 40 ods. 1 O.s.p. a § 122 ods. 1 O.s.p.).

Po posúdení vyššie popísaného postupu súdu prvého stupňa, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa prijal postup, ktorý bol pre účastníkov prekvapivý. Tým, že posunul termín pojednania z 05.08.2014 na skorší termín na 18.07.2014, čo je (o 18 dní), skrátil im lehotu, počas ktorej mali možnosť si zabezpečiť listinné dôkazy, tak ako im bolo uložené na pojednávaní dňa 13.05.2014. Na pojednávaní bez bližšieho zdôvodnenia, ktoré nedoplnil ani v písomnom vyhotovení rozsudku upustil od vykonania dokazovania, ktoré bolo súdom skoršie nariadené. Tiež na pojednávaní účastníkom doručil vzájomne množstvo písomných podaní, ktorých obsah neoboznámil, pričom v zmysle § 129 ods. 1 O.s.p. dôkaz listinou je samostatne upravený a vykoná sa tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Z obsahu zápisnice je treba vyvodit', že keďže súd takéto dokazovanie nevykonal, nerešpektoval ani právo účastníkov vyjadrené v § 123 O.s.p., v zmysle ktorého účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Obdobne súd len formálne postupoval podľa § 118 ods. 2 O.s.p., keď neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za zhodné a ktoré nie. Citované ustanovenie upravuje rámcovo procesný postup súdu na pojednávaní. Z dôvodovej správy k § 118 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že zaradenie tohto ustanovenia do O.s.p. malo za cieľ zvýšiť predvídateľnosť postupu súdu a posilniť právo na spravodlivý súdny proces. V záujme dosiahnutia predvídateľnosti postupu a rozhodovania ukladá toto ustanovenie súdu povinnosť oboznámiť účastníka konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov (ne)treba vykonať. Účastníkovi má tým byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných oprávnení. Predvídateľnosť rozhodnutia a jeho účinkov je rovnako významná ako iné procesné postuláty; princípy legitímneho (oprávneného) očakávania a predvídateľnosti rozhodnutia sú totiž súčasťou právnej istoty - pojmového znaku právneho štátu. V tejto veci zo spisu vyplýva, že tu súd prvého stupňa zákonom stanovený (v ust. § 118 ods. 2 O.s.p.) postup nedodrжал, keďže zápisnica o ostatnom pojednávaní súdom prvého stupňa neďávala podklad pre záver, že súd prvého stupňa svoju procesnú povinnosť v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. splnil. V nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. pritom treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti veci (II. ÚS 261/06) viedla k zmareniu účelu sledovaného príslušným zákonným ustanovením.

Podľa odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 4 Cdo 141/2010 právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Analogicky keďže v danej veci listina Ministerstva školstva zo dňa 16.06.2004 nachádzajúca sa v spise bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu na začiatku pojednania bez možnosti sa k jej obsahu vyjadriť, aj tu bolo treba konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné konanie pred súdom prvého stupňa považovať za spravodlivé.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené popísaným závadným postupom prvostupňového súdu sa žalobcovi znemožnila realizácia jeho procesných práv, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní zákonom, došlo tým k odňatiu mu možnosti konať pred súdom. Keďže toto pochybenie nie je možné napraviť v odvolacom konaní, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, iba napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu bude vo veci opätovne nariadiť pojednávanie, na ktoré je potrebné účastníkov riadne v súlade s procesnými normami predvolať a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom v rozhodnutí je nevyhnutné vysporiadať sa so všetkou relevantnou argumentáciou účastníkov, predostretou v priebehu celého konania, včítane odvolacieho.

S poukazom na vyššie uvedený dôvod nevyhnutnosti zrušenia napadnutého rozsudku, s poukazom na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania bolo nadbytočné a v tejto fáze konania predčasné zaoberať sa hmotnoprávnou stránkou napadnutého rozsudku. Odvolací súd čo do posúdenia veci v merite veci zotrváva na svojom názore vyjadrenom v zrušujúcom uznesení zo dňa 24.09.2013, č.k. 24Co/253/2012-280.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.